

ik zal u nog meer vertellen, ik geef niets meer om u, of om wat u zegt! En ik trouw toch met Joost!"

„Dat zal je wel laten, dwaas kind!"

„Nee, zeg ik; ik zal het niet laten! Hij komt terug; hij moet terugkomen, en anders . . . anders ga ik naar hem toe!"

„Je dochter is vreeselijk overspannen, Alexander! je moogt haar wel wat neerzetten, dunkt mij."

Hoor eens, Albert! wij hebben den jongen man een groot onrecht aangedaan. Ik zal niet rusten, voordat ik dat goed gemaakt heb."

„Wat wil je daarmee zeggen? Je weet dat hij zich voor tien jaren heeft verbonden."

„Dat ook nog," sprak Albertine. „O, wat een uitrekening van u! Maar het helpt u niets, mijnheer! Ik wil toch nooit iemand anders tot man hebben, dan hem."

„Wat heb ik je nu gezegd, Alexander?"

„Zeker niets dan kwaads!" antwoordde het jonge meisje. Maar wat hebt u er eigenlijk mee te maken? Ik geef niets om u, heelemaal niets!"

„Wat ik er mee te maken heb, Albertine? Wel goede hemel, ben ik dan niet je peetoom? Heb ik dan niets geen rechten op je?"

„Niet zoals u denkt, oom? U hoeft niet te denken dat ik vroeger van u gehouden heb, omdat u mijn peetoom waart en omdat ik later van u zou erven. In 't geheel niet, hoor! Toen *hield* ik van u, maar nu niet meer; het geld kan mij niets schelen. Ga maar heen, ik wil nu niets meer van u weten! U moet Joost zelf excuus vragen!"

„Meisje, meisje! bedaar toch! Je bent erg overspannen en eigenlijk op dit oogenblik niet toerekenbaar, dus ik zal het je maar vergeven. Je begrijpt toch wel . . ."

„Ik begrijp, dat ik met Joost trouw en met niemand anders," riep zij driftig uit. U moogt uw lieven jonker Drost zelf houden; ik heb een hekel aan dien kwast!"

„Dat is te erg! Maar zeg dan toch eens wat, Alex!"

„Albertine," sprak haar vader, „als jij en Joost elkaar werkelijk lief hebben, dan . . ."

„Nu, wat dan pa?"

„Dan beschouw ik dat als een geluk, omdat het mij de gelegenheid opent, om hem het gedane onrecht volkomen te vergoeden. Wij zullen hem dadelijk schrijven en hem alles ophelderen!"

„O lieve vader! ik wist het wel!" Albertine vloog hem om den hals en klemde zich lachend en schreiend aan hem vast.

„Niet waar, hij zal terugkomen?"

„Wij zullen er ons best voor doen; geen offer zal mij te zwaar zijn, kind!" sprak haar vader teeder en ontroerd. „Maar in dien tijd moet je je hartje nauwkeurig onderzoeken, of het niet maar alleen medelijden is en verbeelding, wat je liefde noemt!"

„Ja Tine, dat zou een groot geluk zijn, voor mij ook," sprak mevrouw Van